

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **M. M.**, bytem v P., R. 3145/15, zastoupen JUDr. Štefanem Páleníkem, advokátem se sídlem v Pardubicích, Masarykovo náměstí 1484, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu č. j. 15937/09-1100-106645 ze dne 21. 1. 2010,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „odvolací správní orgán“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí - dodatečnému platebnímu výměru č. j. 103240/09/012912107449, vydanému dne 19. 8. 2009 Finančním úřadem v Praze - Modřanech (dále jen „správce daně“). Správce daně po provedené daňové kontrole, jež byla ukončena zasláním zprávy o daňové kontrole žalobci poštou, tímto platebním výměrem dodatečně stanovil základ daně z příjmů fyzických osob za rok 2005 ve výši 431.089 Kč a dodatečně žalobci vyměřil daň ve výši 112.566 Kč.

Odvolací správní orgán v napadeném rozhodnutí všechny odvolací námitky odmítl. Daňová kontrola byla podle jeho názoru zahájena v souladu se zákonem, neboť nemusí být opřena o žádné konkrétní pochybnosti, a žalobci byla poskytnuta všechna zákonem vyžadovaná poučení. Zpráva o daňové kontrole byla s žalobcem řádně projednána jejím

zasláním v poštovní zásilce, když správce daně správně vyhodnotil chování žalobce jako vyhýbání se jejímu projednání. Ukončení daňové kontroly nemohla být na překážku ani žalobcem podaná žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správce daně, jež žalobce spatřoval v jejím zahájení. Důvodnými odvolací správní orgán neshledal ani námitky žalobce proti formálním náležitostem zprávy o daňové kontrole.

Žalobce v podané žalobě předně namítl, že daňová kontrola byla zahájena bez sdělení jakýchkoli důvodů, čímž správce daně nerespektoval závazný názor Ústavního soudu vyslovený v nálezů sp. zn. I. ÚS 1835/07 ze dne 18. 11. 2008, a daňová kontrola tak byla provedena nezákonně. Shodný závěr žalobce dovodil ze skutečnosti, že nebyl při zahájení daňové kontroly seznámen s předmětem úkonu - kladením otázek, tedy s tím, jaké skutečnosti správce daně považoval za nesprávné, nevěrohodné či neprůkazné. Správce daně měl tímto postupem porušit princip rovnosti zbraní, neboť daňový subjekt má právo vědět, co je předmětem a cílem dokazování, aby mohl posoudit svou situaci v souvislosti s odpověďmi na položené otázky. Z uvedených důvodů vůbec nedošlo k zahájení daňové kontroly, a tedy ani k obnovení běhu prekluzivní lhůty, právo dodatečně vyměřit daň za zdaňovací období roku 2005 tak koncem roku 2008 uplynulo.

Další námitky žalobce směřoval vůči ukončení daňové kontroly. Napadené rozhodnutí je podle jeho názoru nezákonné, neboť správce daně ukončil daňovou kontrolu před rozhodnutím soudu o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, jež žalobce spatřoval v zahájení daňové kontroly, a tímto postupem byl žalobce zkrácen ve svém ústavně zaručeném právu na spravedlivý proces. Odvolací orgán se s takto formulovanou odvolací námitkou nadto nijak nevypořádal. Žalobce dále uvedl, že zpráva o daňové kontrole (dále též „zpráva“) s ním nebyla řádně projednána: již ze skutečnosti, že žalobce obdržel předvolání k jejímu projednání na den 29. 6. 2009, vyplývá, že nemohla být projednána dne 25. 6. 2009, jak uvedl odvolací orgán. Podmínky pro zaslání zprávy poštou, stanovené v § 16 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ostatně nebyly splněny, neboť žalobce se projednání zprávy nevyhýbal. Dospěl-li správce daně k opačnému závěru, měl na něj žalobce upozornit, jinak nebyl k využití této možnosti oprávněn. Odvolací správní orgán ani v napadeném rozhodnutí neuvedl, v čem ono vyhýbání se projednání zprávy spatřuje, a žalobce se tak proti tomuto názoru nemůže bránit; zaslání zprávy poštou bylo nečekaným a překvapivým úkonem, jenž nemá v předchozím řízení oporu. Pokud jde o projednání zprávy stanovené na 29. 6. 2009, žalobce neměl dostatek času na přípravu a zajištění právní pomoci, neboť předvolání převzal dne 25. 6. 2009, pouhé čtyři dny předem, z čehož dva připadaly na víkend, ačkoli sám zákon o správě daní připouští lhůtu kratší osmi dnů jen ve zcela výjimečných případech.

Zprávu o daňové kontrole žalobce považuje za neúplnou a vykazující řadu faktických a formálních vad, a to zejména ohledně data na její poslední straně, kde je uvedeno: „V Praze dne 29. 05. 2009“, ačkoli zpráva měla být projednána dne 25. 6. 2009. V souladu s logikou a požadavkem časové souslednosti není ani datum 21. 11. 2008 v záhlaví zprávy a rok 2009 v čísle jednacím. Žalobce tak nemůže rozeznat, které datum je rozhodné a co které datum představuje, jedná se tudíž o zmatečný právní dokument, jenž nemůže způsobovat zamýšlené právní následky; odvolací správní orgán tuto námitku v napadeném rozhodnutí nadto dostatečně nevyvrátil. Žalobce konečně namítl, že se odvolací orgán nevypořádal s námitkou žalobce ohledně zavádějících a zmatečných poučení. Poskytnutá poučení musejí být stručná, jasná a srozumitelná, žalobce byl však zahlcen rozsáhlými citacemi zákona a nepodstatnými skutečnostmi. Takové poučení však odporuje svému původnímu smyslu a je na ně třeba hledět, jako by vůbec nebylo poskytnuto.

Odvolací správní orgán ve svém vyjádření odmítl veškeré žalobní námitky a zopakoval argumenty obsažené v napadeném rozhodnutí, případně na toto rozhodnutí odkázal. Z tohoto důvodu proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze (dále jen „soud“) nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně soud vycházeje ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního).

K osobě žalovaného soud podotýká, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí přezkoumávala rozhodnutí finančních úřadů vydaná ve správním řízení finanční ředitelství [§ 9 písm. c) zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech]. Podle § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, jímž byl zákon č. 531/1990 Sb. ke dni 1. 1. 2013 zrušen, vykonává působnost správního orgánu nejbližší nadřízeného finančním úřadům, a tedy i rozhoduje o podaných odvoláních, Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně. Působnost k rozhodování o odvolání v posuzované věci tak v průběhu řízení o žalobě přešla z Finančního ředitelství v Praze na Odvolací finanční ředitelství, na které tak přešlo rovněž postavení žalovaného.

Oba účastníci řízení souhlasili s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

Žalobce předně namítl nezákonnost zahájení daňové kontroly, neboť mu nebyly sděleny žádné konkrétní pochybnosti takový postup odůvodňující. Tento svůj názor opřel o tehdejší judikaturu Ústavního soudu, podle níž nelze zahájit daňovou kontrolu bez sdělení důvodů daňovému subjektu. K tomu je však třeba konstatovat, že Ústavní soud tento přístup přehodnotil stanoviskem pléna ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11, publikovaným pod č. 368/2011 Sb.: *„Daňové řízení a jednotlivá dílčí oprávnění svěřená správci daně v průběhu daňového řízení se ocitají mezi veřejným zájmem na stanovení a výběru daní na straně jedné a ochranou autonomní sféry jednotlivce na straně druhé. Je povinností správce daně při uplatňování jednotlivých procesních institutů, tedy i při provádění daňové kontroly, postupovat v souladu s principem proporcionality a minimalizovat zásahy tak, aby se konkrétní procesní postup nestal vůči jednotlivci nepřiměřeným a v důsledku porušujícím právo na informační autonomii jednotlivce. Za porušení těchto principů a realizaci pravomoci v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny nelze považovat bez dalšího postup správce daně, který zahájí daňovou kontrolu ve smyslu § 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, bez konkrétními skutečnostmi podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost.“* Daňová kontrola je podle citovaného stanoviska *„institutem s preventivním významem, je nedílnou součástí správy daní, jejímž cílem je na místě ověřit údaje rozhodné pro stanovení daňové povinnosti ve správné výši. Jde o jeden z rozhodujících právních institutů k dosažení cíle řízení a k omezení daňových úniků.“* K zahájení daňové kontroly tak není nutné konkrétní podezření či pochybnosti o správnosti předchozích daňových přiznání a tato kontrola může být zahajována, obdobně jako v jiných oblastech veřejné správy, na namátkovém principu.

Důvodná není ani související námitka, podle níž žalobce nebyl při jednání ve věci zahájení daňové kontroly dne 25. 6. 2007 seznámen s předmětem a cílem pokládání otázek, tedy s tím, jaké důvody správce daně k tomuto úkonu vedly, které skutečnosti považuje za nevěrohodné či neprůkazné a co položenými otázkami sleduje. Jelikož lze daňovou

kontrolu zahájit namátkově, bez konkrétních pochybností, nelze od správce daně při zahájení daňové kontroly vyžadovat konkrétní důvody či pochybnosti, jež jej k takovému postupu vedly, jakož ani bližší vymezení kontrolou sledovaného cíle. Naproti tomu je zcela zřejmé, co správce daně sledoval konkrétními položenými otázkami a odpověď jakého druhu od žalobce očekával; tyto otázky byly srozumitelné, jednoznačně formulované a dotýkaly se obecně podnikání žalobce (např. zda v letech 2003 až 2006 zaměstnával nějaké zaměstnance) či některých konkrétních obchodů a transakcí (např. zda se určitá operace se směnkou týkala jeho podnikání), takže žalobce nemohl být na žádných pochybách o obsahu či cíli těchto otázek, jež by mohly mít dopad na uplatnění jeho procesních práv.

Jelikož soud nesdílí názor žalobce o nezákonnosti zahájení kontroly, nepřisvědčil ani jeho námitce, že bylo právo na dodatečné vyměření daně za rok 2005 prekludováno: daňová kontrola byla zahájena dne 25. 6. 2007 a platební výměr byl vydán dne 19. 8. 2009, lhůta pro vyměření daně podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků byla zachována.

Žalobce dále namítl, že správce daně porušil právo žalobce na spravedlivý proces, když daňovou kontrolu ukončil, aniž vyčkal rozhodnutí soudu o podané žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, jež napadala nezákonnost této daňové kontroly. Soud k této námitce uvádí, že správce daně na sebe vzal prováděním dalších úkonů v rámci daňové kontroly určité riziko, že daňová kontrola bude následně shledána nezákonnou a správní orgán potažmo stát bude za nezákonnost později učiněných úkonů odpovídat, žádný předpis však správci daně nepřikazuje posečkat s dalšími úkony (včetně ukončení daňové kontroly) do doby rozhodnutí soudu o žalobě, a taková povinnost nevyplývá ani z povahy věci; v opačném případě by se daňovému subjektu dostal do rukou prostředek k libovolnému a okamžitému pozastavení daňové kontroly, což by mohlo mít pro její průběh i výsledek závažné důsledky. Takový následek podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem by musel stanovit zákon, případně by jej musel vyslovit soud v rámci vydaného předběžného opatření. V posuzované věci soud návrhu žalobce na vydání předběžného opatření nevyhověl, správci daně tudíž nic nebránilo v tom, aby daňovou kontrolu ukončil. Soud na tomto místě dále podotýká, že žalobce podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem dne 3. 4. 2009, tedy v době, kdy daňová kontrola již fakticky skončila a správce daně se již pouze několik měsíců marně snažil projednat s žalobcem zprávu o daňové kontrole (k tomu podrobněji níže). V rámci daňové kontroly tak od podání žaloby nedošlo k žádnému úkonu, jenž by mohl zasáhnout do žalobcových práv, vyjma doručení zprávy o daňové kontrole, proti němuž se žalobce může bránit – a brání – nyní posuzovanou žalobou. Pro úplnost soud ještě uvádí, že předmětná žaloba byla zdejším soudem jako opožděná odmítnuta.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k obsahově obdobné námitce je sice strohé, avšak je třeba na ně nahlížet v kontextu obsahu podaného odvolání. Žalobce v něm toliko konstatoval, že správce daně nemohl daňovou kontrolu před rozhodnutím soudu ukončit, a pokud tak učinil, suspendoval právní úpravu ochrany subjektivních práv, aniž by ovšem žalobce uvedl, o jaké zákonné ustanovení či právní argumenty své stanovisko opírá a v čem ono zkrácení ochrany subjektivních práv mělo spočívat. Na krajně neurčitou a argumentačně nijak nepodloženou námitku tak odvolací orgán odpověděl způsobem dostatečným (byť jistě nikoli příkladným), když uvedl, že správce daně postupoval v souladu se zákonem, načež jeho postup zrekapituloval, aby bylo zřejmé, že všechny zákonem stanovené požadavky pro ukončení daňové kontroly byly splněny.

Pokud jde o námitky týkající se ukončení daňové kontroly doručením zprávy o daňové kontrole, soud se nejprve zabýval otázkou, zda byly splněny podmínky § 16 odst. 8 zákona

o správě daní a poplatků pro tento postup, a dospěl k závěru, že tomu tak bylo. Podle citovaného ustanovení „[o] výsledku zjištění sepíše pracovník správce daně zprávu o daňové kontrole. Po projednání této zprávy ji spolupodepisuje kontrolovaný daňový subjekt a pracovník správce daně. [...] Den podpisu zprávy je též dnem jejího doručení. [...] Odmítne-li daňový subjekt zprávu převzít nebo se jejímu převzetí a projednání vyhýbá, odešle se mu v poštovní zásilce s doručenkou.“

Ze správního spisu se podává, že první pokus o projednání zprávy o daňové kontrole správce daně učinil 16. 6. 2008, a po dobu delší jednoho roku předvolal žalobce k projednání zprávy celkem šestkrát (nepočítaje předvolání na 29. 6. 2009), pokaždé marně. V případě předvolání na 4. 7. 2008 žalobce správci daně dne 3. 7. 2008 sdělil, že nebyla zachována alespoň osmidenní lhůta na přípravu, a předvolání tudíž považuje za nezákonné; při jednání samotném pak projednání zprávy odmítl s tím, že chce nejdříve nahlédnout do spisu, a odmítl rovněž sjednání data tohoto nahlížení, jakož i příslibení, že správci daně dodatečně navrhne termín pro nahlížení. Z projednání nařízeného na 24. 11. 2008 se žalobce omluvil dne 14. 11. 2008 s tím, že má neodkladné povinnosti, aniž je však jakkoli specifikoval či doložil, přičemž v tomto jediném případě sám navrhl dvě jemu se hodící data. Správce daně tomuto návrhu vyhověl a předvolal žalobce na 16. 12. 2008. Žalobce se v tomto případě omluvil v den jednání z důvodu pracovní neschopnosti, avšak tu opět žádným způsobem nedoložil. K projednání nařízenému na 9. 2. 2009 se žalobce dostavil, avšak vznesl námitku nezákonnosti zahájení daňové kontroly. Jelikož žalobce touto námitkou napadl výhradně postup správního orgánu při zahájení kontroly v roce 2007, mohl ji podat kdykoli v předcházejícím roce a půl; její načasování právě na den jednání, při němž měla být daňová kontrola ukončena, svědčí o účelovosti jejího načasování. Další datum projednání zprávy bylo stanoveno na 6. 4. 2009, avšak nedošlo k němu, neboť žalobce dne 1. 4. 2009 správci daně sdělil, že podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, včetně návrhu na vydání předběžného opatření, a jakékoli jednání tudíž považuje za bezpředmětné. Správce daně vyčkal rozhodnutí soudu o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření, a předvolal žalobce k projednání zprávy na den 11. 5. 2009. Žalobce se k tomuto jednání nedostavil a ani se neomluvil, až dne 15. 5. 2009 telefonicky sdělil, že byl nemocen a pozdě zjistil, že měl na poště dopis od správce daně, takže si jej nestihl vyzvednout; svá tvrzení žalobce opět žádným způsobem nedoložil.

Vzhledem k uvedenému soud konstatuje, že žalobcovo chování v souvislosti s projednáními nařízenými na dny 24. 11. 2008, 16. 12. 2008, 9. 2. 2009 a 11. 5. 2009 plně odůvodňuje závěr, že se žalobce projednání zprávy vyhýbal; je z něj zřejmé, že se k projednání nedostavoval z důvodů, jež nijak nedokládá, případně vůbec neuvedl, svou neúčast několikrát omluvil až v den jednání či dokonce dodatečně, nevyužil možnosti dát se při tomto úkonu zastoupit (ač o to podle svého vyjádření ze dne 14. 11. 2008 velmi stál a správce daně tuto jeho možnost v předvolání ze dne 21. 11. 2008 potvrdil), procesní úkony časoval tak, aby projednání zprávy zmařily, a sám nevyvíjel s jedinou výjimkou žádnou aktivní snahu o projednání zprávy (např. navrhování vlastních termínů projednání), přičemž tohoto jednání se dopustil opakovaně, jak vyžaduje obsah pojmu „vyhýbá se“. S tímto závěrem koresponduje taktéž načasování žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, již žalobce podal jako zjevně opožděnou (z tohoto důvodu byla později soudem odmítnuta) za situace, kdy daňová kontrola již fakticky skončila a zbývalo toliko projednat již několik měsíců sepsanou zprávu.

Odvolací správní orgán k obsahově shodné námitce zrekapituloval všechny učiněné pokusy o projednání zprávy a popsal, jakým způsobem žalobce některá tato projednání zmařil

(např. že si předvolání na den 11. 5. 2009 vůbec nepřevzal), přičemž zdůraznil, že jeho snaha trvala déle než rok, přesto se mu nepodařilo zprávu se žalobcem projednat. Odvolací správní orgán dále připustil, že žalobce v konkrétních případech uváděl důvody pro svou neúčast, avšak při jejich celkovém posouzení dospěl k závěru, že se žalobce projednání zprávy vyhýbal. Není tedy pravdou, že by odvolací správní orgán svůj závěr o vyhýbání se projednání zprávy vůbec neodůvodnil, a soud se s jeho citovaným názorem zcela ztotožňuje. Na základě celkového zhodnocení chování žalobce v průběhu daňové kontroly nemůže být nejmenších pochybností o tom, že se projednání zprávy vyhýbal.

Stanovisko žalobce, že správce daně nemůže zaslat zprávu o kontrole v poštovní zásilce, jestliže daňový subjekt předem neseznámí se svým názorem, že se projednání zprávy vyhýbá, nemá v právních předpisech oporu, citované ustanovení hovoří toliko o podmínce vyhýbání se jejímu projednání. Opačný postup by ostatně neměl žádný smysl, neboť daňový subjekt v takovém případě sám nejlépe ví, že se projednání zprávy vyhýbá, a takovým chováním se zbavuje práva na projednání zprávy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 17/2012 - 24 ze dne 21. 5. 2013).

Za popsané situace byl správce daně v souladu s ustanovením § 16 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků oprávněn zaslat zprávu žalobci v poštovní zásilce s doručenkou, a jejím doručením by byla daňová kontrola formálně ukončena, aniž by mu musela být poskytnuta jakákoli další lhůta k vyjádření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 17/2012). Správce daně zprávu žalobci tímto způsobem skutečně zaslal – byla mu doručena dne 25. 6. 2009 –, nad rámec zákonného ustanovení však správce daně v doprovodném dopisu datovaném 2. 6. 2009 poskytl žalobci možnost projednat zprávu dne 29. 6. 2009 a poučil jej, že v případě jejího nevyužití bude považovat podle § 16 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků zprávu za projednanou. Žalobce této možnosti nevyužil.

Soud přisvědčuje žalobci v tom, že správce daně v tomto případě stanovil kratší lhůtu, než připouští zákon, neboť podle § 14 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků lhůtu kratší osmi dnů lze stanovit jen zcela výjimečně pro úkony jednoduché a zvláště naléhavé. Správce daně tedy porušil ustanovení o řízení, když o datu možného projednání zpravil žalobce pouhé čtyři dny předem s tím, že v případě nedostavení se bude za datum projednání považovat den doručení zprávy, toto pochybení však bylo výhradně ve prospěch žalobce a nemohlo jej žádným způsobem poškodit, neboť se jednalo o dobrodiní správce daně, který se rozhodl poskytnout žalobci po doručení zprávy ještě jednu možnost k jejímu projednání, ačkoli daňovou kontrolu mohl ukončit pouhým doručením zprávy. Z popsaného průběhu daňové kontroly je naopak zřejmé, že správce daně vycházel žalobci opakovaně v nejširší možné míře vstříc, když i přes žalobcovy obstrukce nařizoval po dobu delší jednoho roku stále další jednání, aby mohl zprávu se žalobcem skutečně projednat, ačkoli mohl využít postupu podle § 16 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků. Zjištěná vada řízení nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť jí nedošlo ke zkrácení práv žalobce, jenž se práva na projednání zprávy o daňové kontrole mařením tohoto postupu dobrovolně vzdal.

Pokud jde o tvrzenou neúplnost a vadnost zprávy o daňové kontrole, žalobce namítl, že na její poslední straně je uvedeno datum 29. 5. 2009, ačkoli zpráva měla být podle tvrzení správního orgánu projednána dne 25. 6. 2009, a v souladu s logikou a požadavkem časové souslednosti není ani datum 21. 11. 2008 v záhlaví zprávy a rok 2009 v čísle jednacím. Soud k této námitce uvádí, že jsou všechna namítaná data plně srozumitelná: dne 28. 11. 2008 byla zpráva sepsána; dne 29. 5. 2009 byla podepsána pracovníky správce daně; dne 25. 6. 2009 byla zpráva doručena žalobci, a toto datum se z podstaty věci liší od data jejího vypracování.

Přítomnost číslovky „09“ v čísle jednacím je podle napadeného rozhodnutí způsobena tím, že zprávě bylo č. j. přiděleno až při dostavení se žalobce k jejímu projednání dne 9. 2. 2009 (jež se ovšem nakonec neuskutečnilo). Z toho vyplývá, že konečná verze vlastního textu zprávy byla sepsána dříve (28. 11. 2008) než byla vyhotovena žalobci doručená podoba zprávy (zjevně v roce 2009), tato skutečnost však žalobci nezpůsobila žádnou újmu. Z žádného dokumentu obsaženého ve správním spisu nevyplývá, že by v průběhu správního řízení bylo vydáno více odlišných vyhotovení zprávy o daňové kontrole, a proto nemůže být důvodná námitka žalobce, že nemohl identifikovat znění konkrétního textu zprávy. Odvolací správní orgán na straně 4 napadeného rozhodnutí vysvětlil význam data 21. 11. 2008, vznik čísla jednacím, jakož i nepřítomnost data projednání zprávy, neboť datum doručení zprávy žalobci nemohlo být správci daně předem známo, a uvedl, že zpráva obsahuje všechny zákonem požadované náležitosti, čímž se s podstatou námitky žalobce plně vypořádal. Výskyt více (dvou) dat na zprávě nijak neovlivnil její srozumitelnost a tím méně zákonnost, a vzhledem k průběhu daňové kontroly je pochopitelný.

K námitce týkající se údajně zavádějících a zmatečných poučení, jež byla žalobci v průběhu řízení (např. při zahájení kontroly či dne 4. 7. 2008) poskytnuta, soud uvádí, že žalobcem označená poučení – ale platí to i o ostatních poskytnutých poučeních – svým rozsahem (2/3 až jedna celá strana formátu A4) odpovídají rozsahu těch základních práv a povinností daňového subjektu, jejichž znalost je třeba k uplatnění jeho práv v řízení, jsou přehledně strukturována do více krátkých bodů, jednoduchá a srozumitelná. V žádném případě se nejedná o záplavu rozsáhlých citací zákona. Odvolací správní orgán se s touto námitkou na straně 5 svého rozhodnutí vypořádal odkazem na příslušná zákonná ustanovení a konstatování, že žalobce mohl v případě neporozumění poskytnutým poučením požádat správce daně o případná vysvětlení, avšak neučinil tak a svým podpisem naopak stvrdil, že udělenému poučení porozuměl. Soud se s tímto odůvodněním ztotožňuje a námitku považuje za ryze účelovou.

Z uvedeného vyplývá, že soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. června 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Marcela Brabcová